

RETTENS DOM (Første Afdeling)
18. december 1997

Sag T-57/96

Livio Costantini
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – ændring af tjenestestedet – tilbagevenden til det oprindelige tjenestested – bosættelsespenge – dagpenge«

Fuldstændig gengivelse på italiensk II - 1293

Angående: Påstand om annullation af Kommissionens afgørelser om ikke at udbetale bosættelsespenge og dagpenge til sagsøgeren ved hans tilbagevenden til det oprindelige tjenestested efter en periode, hvor han gjorde tjeneste uden for institutionen.

Udfald: Annullation. I øvrigt frifindelse.

Resumé af dom

Sagsøgeren, som er tjenestemand i Kommissionen og tjenstgørende ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra, blev ved afgørelse truffet af Kommissionen anmodet om at gøre tjeneste ved Det Internationale Atomenergiagentur i Wien i perioden fra den 1. januar til den 31. december 1993, der senere blev forlænget til den 28. februar 1995. I denne periode flyttede sagsøgeren med sin ægtefælle til Wien. Med henblik herpå påtog Kommissionen sig i medfør af bilag X til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (vedtægten) udgifterne til leje af en bolig i Wien og udbetalte sagsøgeren bosættelsespenge og dagpenge i henhold til artikel 5 og 10 i bilag VII til vedtægten.

Ved sin tilbagevenden til Ispra den 1. marts 1995 ansøgte sagsøgeren på ny om udbetaling af bosættelsespenge og dagpenge. Administrationen afslog ansøgningen ved to forskellige notitser af 17. maj 1995 og 26. juli 1995 (afgørelser).

Det eneste anbringende, som støttes på, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 5 og 10 i bilag VII til vedtægten

Retten bemærkede, at administrationens anvendelse af et forkert retligt grundlag er en retlig fejl, men en sådan fejl kan ikke begrunde, at den omtvistede administrative afgørelse annulleres, såfremt valget af retligt grundlag, der er af rent formel art, ikke har afgørende betydning for administrationens vurdering og dermed for indholdet af den anfægtede afgørelse. I det foreliggende tilfælde havde valget af det retlige grundlag for den midlertidige overflytning af sagsøgeren til Wien ikke afgørende betydning for indholdet af den anfægtede afgørelse (præmis 23 og 24).

Henvisning til: Domstolen, 3. december 1996, sag C-268/94, Portugal mod Rådet, Sml. I, s. 6177, præmis 79; Retten, 5. juni 1996, sag T-75/95, Günzler Aluminium mod Kommissionen, Sml. II, s. 497, præmis 55.

Med hensyn til bosættelsespengene bemærkede Retten, at da der efter artikel 5, stk. 1, i bilag VII til vedtægten skal udbetales en ydelse, der andrager et fast beløb, når det ved hjælp af de dokumenter, der kræves i henhold til bestemmelsens stk. 3, andet afsnit, godtgøres, at tjenestemanden har taget bopæl på tjenestestedet, er den pågældende ikke forpligtet til at fremlægge dokumentation for de faktiske udgifter. Når en tjenestemand skal skifte bopæl for at tiltræde tjenesten på et nyt tjenestested, skal der udbetales ham bosættelsespenge, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, der må sidestilles med et misbrug af retten hertil (præmis 28 og 29).

Henvisning til: Domstolen, 9. november 1978, sag 140/77, Verhaaf mod Kommissionen, Sml. s. 2117, præmis 18 og 22; forslag til afgørelse fra generaladvokat Sir Gordon Slynn ad Domstolens dom af 18. marts 1982, sag 90/81, Burg mod Domstolen, Sml. s. 983, på s. 995; Retten, 30. januar 1990, sag T-42/89, Yorck von Wartenburg mod Parlamentet, Sml. II, s. 31, præmis 23; Retten, 4. juli 1990, sag T-42/89 OPPO, Parlamentet mod Yorck von Wartenburg, Sml. II, s. 299, præmis 20; Retten, 12. december 1996, sag T-33/95, Lozano Palacios mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 1535, præmis 62; Retten, 12. december 1996, sag T-74/95, Monteiro da Silva mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 1559, præmis 62.

Med hensyn til dagpengene bemærkede Retten, at den tjenestemand, der godtgør, at han er nødt til at skifte bopæl for at opfylde betingelserne i artikel 20 i vedtægten, efter artikel 10 i bilag VII til vedtægten er berettiget til dagpenge indtil den dato, hvor han flytter. Dagpengene, som kun kan ydes inden for et vist begrænset tidsrum, har til formål at kompensere for de omkostninger og ulemper, der er forbundet med at rejse til eller midlertidigt indlogere sig på tjenestestedet og samtidig hermed, ligeledes midlertidigt, beholde sin bopæl på ansættelsesstedet eller det tidligere tjenestested (præmis 40).

Henvisning til: Domstolen, 5. februar 1987, sag 280/85, Mouzourakis mod Parlamentet, Sml. s. 589, præmis 9; Retten, 10. juli 1992, sag T-63/91, Benzler mod Kommissionen, Sml. II, s. 2095, præmis 20.

Retten udtalte, at sagsøgeren ikke i den foreliggende sag havde kunnet godtgøre, at der var omkostninger og ulemper forbundet med, at han igen flyttede ind i sit eget hus i Ispra, som han havde haft til disposition under sit ophold i Wien. Heraf fulgte, at sagsøgerens situation på ingen måde svarede til formålet med artikel 10 i bilag VII til vedtægten, på baggrund af hvilket bestemmelsen skal fortolkes og anvendes. Følgelig måtte Kommissionen frifindes, for så vidt angik påstanden om tilsidesættelse af artikel 10 i bilag VII til vedtægten (præmis 41 og 42).

Konklusion:

Kommissionens afgørelse om ikke at udbetale bosættelsespenge til sagsøgeren annulleres.

Kommissionen betaler sagsøgeren bosættelsespenge i henhold til artikel 5, stk. 3, i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, med renter 8% p.a. fra kravets fremsættelse.

I øvrigt frifindes Kommissionen.